

mindre end 14 Fartøier ved Den, og deraf laa en Del i længere Tid paa Kyften og blev aldeles Brag. Nu mener man, at, om der end ikke kunde frelses mange Mennekeliv ved denne Foranstaltning, saa kunde der dog maasse frelses nogle, og der vilde i alt Fald kunne reddes umaadelige Værdier. Der gik saaledes ifjor et Fartoi under der, hvis Ladning havde en Værdi af omtrent et Par Millioner; det var ladet med Bomuld. Vi tro, at, havde der været Telegraf paa Anholt, vilde vel ikke Skibet, men en stor Del af Ladningen være bleven hjerget, og det Samme kunde ske med flere andre Skibe. Nu vil jeg for mit Vedkommende sige, at, dersom Regjeringen ikke ved 2den Behandling af Finantslovsforslaget optager denne Sag og selv fremsætter Forslag derom, da tør jeg ikke i indværende Aar byde Thinget et saadant Forslag, idet jeg veed, at det vil være forbundet med temmelig store Omkostninger, og jeg tilmed ser, at Regjeringen i Aar har foreslaaet temmelig store Summer netop til Telegrafvæsenet. Men jeg haaber, at denne Genstilling maa komme under det høie Ministeriums Overveielse, og at dette muligvis kan bidrage til, at vi om end ikke før, saa dog paa næste Aars Finantslov maa se et saadant Forslag optaget. Kunde der derved frelses nogle Mennekeliv og en stor Del Værdier, var det dog muligt, at dette Anlag kunde betale sig, om ikke for Statskassen, saa for Staten i det Hele taget.

Brig: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet under denne Forhandling, men er bleven foranlediget dertil ved nogle Uttringer, som ere fremkomne dels fra den ærede første Læser og dels fra den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Inden jeg imidlertid gaar over til disse, maa jeg dog sige et Par Ord med Hensyn til de forskjellige Betragtninger af almindelig politisk Indhold, som vi have hørt. Jeg skal ikke dvæle ved den, som det forekommer mig, uoget besynderlige Form, hvori den ærede første Læser fremsatte sine Bemærkninger. De fremtraadte bestandig under Taleformen: Vi ville gjøre det, vi anerkjende ikke dette, vi tilbyde dette, vi ville ikke gaa ind paa Forsvarsplanen paa andre Betingelser o. s. v. Jeg tror ikke, denne majestætiske Flex-talsform egentlig er fuld berettiget. Der foreligger ikke Tilstrækkeligt til, at man kan sige, at Thinget har taget den afgjørende Beslutning, at det paa ingen Maade vil gaa ind paa Forsvarsplanen, medmindre vi faae en Indkomststat. Jeg tror ikke, der er noget bestemt Botum i den Henseende; jeg veed vel, at det nedsatte Udvalg har udtalt sig saaledes, men jeg tror ikke, der foreligger Noget om, at Thinget i sin Helhed deler den. Men der er en anden Besynderlighed ved denne Sag, som jeg dog maa fremdrage. Den Fremgangsmaade, den ærede Læser anbefalede, vilde sikkert være aldeles enestaaende i de konstitutionelle Landes Historie.

Der foreligger en Sag, om hvis Nødvendighed alle Parter synes at være enige. Der foreligger jo utvetydige Vidnesbyrd om, at det store Flertal her i Folkethinget anser Forsvarssagen for at være en Sag af allerstørste Betydning for vort Fædreland, og det har erklæret, at det var en Sag, for hvilket det var villigt til at gjøre store Offre. Forsvarsministeren deler denne Anstuelse, han erklærer, at det for Diebliffet er det allervæsentligste Spørgsmaal, og samtidig dermed kommer Finantsministeren og erklærer, at han har tilstrækkelige Pengemidler til at indbetomme dette Kraav. Det synes saaledes, som om der maatte herske den fuldstændigste Enighed, og at denne Sag, naar man først blev enig om Maaden, hvorpaa den skulde gennemføres, kunde gaa af sig selv. Men nu siges der: Nei, vi ville have en Stat, vi have en saadan Tilbøielighed og Kjerlighed til nye Skatter, at vi ikke ville indbetomme den af os. Alle erkjendte Nødvendigheden uden en saadan Stat. Dertil kommer, hvad der gjør denne Fremgangsmaade endnu besynderligere, at man ikke engang er enig om denne Stats Natur, at man ikke engang veed, hvad det er for en Stat, man vil have. Vi have før havt en Indkomststat; men nu erklærer det ærede Medlem Indkomststaten for slet, han vil have en Formue- og Indkomststat, men hvorledes denne skal indrettes, derom ere Meningerne vistnok meget delte; den høitærede Minister erklærer, at den kan han hverken sige Ja eller Nei til; thi den sender han ikke. Det vil ikke kunne negtes, at det er en ganske besynderlig Fremgangsmaade at opstille en Betingelse, om hvilken man endnu ikke veed, om man kan blive enig, og det lige overfor en Sag, hvis Nødvendighed man erkjender. Jeg skal ikke udtale min Mening om, hvorvidt en saadan Stat er ønskelig og nødvendig eller ikke, men for mig staar det saaledes, at, naar man erkjender, at det er nødvendigt for os at sætte vort Fædreland i en saadan Forsvarstilstand, saa at Landet ikke ligger aabent for enhver Voldsmand, der kan komme og tage os uden Sværbslag, saa kan der ikke være Tale om nogen Prutten eller om at stille Betingelser, men saa maa vi gjøre det, saa vidt vor Evne strækker til. Naar Evnen er tilstede, saa stiller det sig for mig som aldeles usfordarligt, om man vilde negte at fremme en Sag, som jo af Alle, der have udtalt sig paa den af mig anførte Maade, maa erkjendes for at være absolut nødvendig? Jeg kan derfor ikke Andet end fuldstændig slutte mig til Ministeriet med Hensyn til, at Forsvarssagen maa fremmes og afgjøres saa hurtigt som muligt. Man har indvendt imod denne Betragtning, at derved vilde andre Reformers muligvis blive udsatte, men den høitærede Finantsminister har jo erklæret, at han ikke troede, at Landets finantsielle Kræfter vilde blive tagne saaledes i Beslag ved dette Forslag, at der derved skulde lægges nogen Hindring